

Pál hálát ad, mert „mindenkor hálaadással tartozik”, ahogyan mi is. Hálás a thesszalonikai gyülekezetért, mert abban, ahogyan ez a gyülekezet létrejött, ahogyan él és erősödik, abban Isten Lelkének a munkája látható. Ha látjuk az Ő munkáját, az hálára indít minket is. Amikor nincs bennünk hála, azért nincs, mert nem látjuk, vagy nem gondolunk rá, hogy Ő munkálkodott. Nem ismerjük fel Istent, nem adunk neki dicsőséget (mint a 9 meggyógyított leprás). – Nem az segít abban, hogy hálás legyek, ha „csak a szépre emlékezem”. Pál is emlékszik a bántalmazásokra, amelyek ott, Thesszalonikában is érték őt és az új hívőket. De emlékszik arra is, hogy ők ennek ellenére „a Szentlélek örömeivel fogadták be az igét” (1Thessz 1,6). Ez pedig valóban Isten Lelkének a munkája: az, hogy valaki befogadja az Igét, az újonnan szüli őt, Krisztusé lesz, és meg is marad Őbenne. Pál később Timóteus beszámolójából is hallotta, hogy megmaradnak, erősödnek, többet akarnak tudni a hit dolgairól, növekszik bennük a szeretet (1Thessz 3,6). Ezért is hálát ad. Nem arra figyel, ami „a világban történik”, amit az ellenség tesz, hanem arra, hogy az Úr ilyen körülmények között is megtartja és erősíti az övét.

2,1–12-ben is emlékezik: arra, hogy meg fog jelenni a törvénytíró; hogy lesznek (vannak) olyanok, akik őt követik, mert „nem szeretik az igazságot”, de az Úr győzni fog ezek felett. És hálát ad a gyülekezetért, „akiket szeret az Úr”, és megmenti őket a kárhozattól. Akiket kezdettől fogva kiválasztott az üdvösségre. Akikről előzőleg beszélt, nem azért vesznek el, mert nem szerette őket az Úr, hanem mert ők nem szerették az igazságot, hogy az által üdvözüljenek (2,10) – nem fogadták be Krisztust, nem fogadták be az evangéliumot, amelyben „Isten a maga igazságát nyilatkoztatja ki hitből hitbe” (Róm 1,17). Mindannyian hallották az evangéliumot – és ma is célja Istennek, hogy mindenki meghallja; az ember felelőssége, hogy befogadja vagy nem. Aki befogadja, azt Isten „kezdetől fogva kiválasztotta”, mert hittel elfogadta Isten igazságát (a magáéval szemben). A Szentlélek által új életet kapott, és ebben növekszik is – mint a thesszalonikai gyülekezet.

Isten az evangélium által elhívott az üdvösségre – amely készen van, és ebben élhetünk itt a földön is. Elhívott arra is, hogy Jézus Krisztus dicsőségében részesüljünk. Ez az Atyától kapott dicsőség, amelyben ott van a keresztség, a megváltás: Krisztust azért dicsőítik, „mert megöletett és vérével vásárolt meg” minket (Jel 5,9), mi pedig azért vagyunk „benne” ebben, mert minket váltott meg, és egyek lettünk vele.

Az üdvösség és az, hogy részesei vagyunk Krisztus dicsőségének, a mennyben lesz látható, de már most valóság. Ezt várjuk hitben, és ezért int az ige állhatatosságra. Mert a földön tovább folytatódnak a bántalmazások Krisztus nevéért, a félrevezetések, a törvénytíró munkája, aki a hívőkkel is igyekszik elhitetni, hogy más a jó és a rossz, mint amit Isten Igéje annak mond. Aki eléri, hogy hívő és hitetlen gondolkodás között egyre nagyobb legyen a szakadék, egyre nehezebb legyen úgy elmondani az evangéliumot, hogy egyáltalán értsék – és így a hívők lemondjanak az evangélium hirdetéséről, a bizonyosságtételről; elhiggyék, hogy „másképpen kell mondani, mást kell mondani, olyat, amit elfogadnak” – de az már nem evangélium, nem Isten igazsága, és nem fognak üdvösségre jutni, akik hallják. „Tartsátok meg a tudományt” / „Ragaszkodjatok azokhoz a hagyományokhoz”, amelyeknek Krisztus van a középpontjában; az, amit Ő tett, és ami Őbenne már most a miénk. Ez az „egy a szükséges dolog”: ahhoz, hogy ne szeressünk a hazugságot, pl. olcsó, könnyített „evangéliumokat”, amelyek akár az én jó cselekedeteimre építenek, akár arra, hogy „mindegy, mit teszek, akkor is üdvözülni fogok, mert Isten mindenkit szeret” – ragaszkodjunk Krisztushoz, aki vérével vásárolt meg, aki a „bűneinket maga vitte fel testében a fára, hogy miután meghaltunk a bűnöknek, az igazságnak éljünk” (1Pt 2,24).

A Krisztushoz ragaszkodás harc, de nem egyedül kell megvívunk. Ő „örök vigasztalással” ajándékozott meg – kegyelméből, mert szeretett minket (16. v.) Nem érdemeltük meg sem a vigasztalást, sem a jó reménységet. – Vigasztalás: ez az, amit a Szentlélek tesz: mellettünk van, bátorít, bölcsességet ad, eszünkbe juttatja, amit Jézus Krisztus mondott. Megerősít minden „cselekedetben és beszédben, [ami] jó” (görög): Vele képesek vagyunk azt tenni, ami valóban jó, és nem azt, amit a világ annak tart. Szólhatunk úgy, hogy az valóban jó legyen: igazság, evangélium, ami felébreszti az embereket, és megmenti azokat, akik elfogadják. – Jó reménység: az, hogy az üdvösség már a miénk; az, hogy megmaradhatunk benne, mert „Isten hatalma őriz hit által” (1Pt 1,5); az, hogy a mi munkánk nem hiábavaló az Úrban (1Kor 15,58). Ezeket kaptuk tőle; éljünk velük, ne adjuk fel a harcot. Nem kell lefelé néznünk, hogy elszédüljünk; van mire és van Kire néznünk, Aki már győzött, de Aki most is vezeti a harcot és megerősít benne.

„De hűséges az Úr, aki megerősít titeket, és megőriz a gonosztól.” 2Thessz 3,3